

L'EIX AMPLAMENT DE LA BASE DE LA GENERALITAT

Editorial política

Posició nacionalista

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» dintre una exacta disciplina forma part integrant d'Esquerra Republicana de Catalunya. No hi ha cap raó per a parlar d'escissions. La Joventut d'E. C. es manté dintre la disciplina de l'Esquerra perquè aquest partit en els seus principis i recollint el pensament del fundador d'«Estat Català», Francesc Macià, proclama clara i tàcitament:

«Estimant d'indiscutible evidència la personalitat nacional de Catalunya per les circumstàncies històriques, geogràfiques, lingüístiques, econòmiques i més encara per la voluntat indestructible dels catalans, tot reservant al Poble Català l'ús de la facultat auto-determinadora, que li competeix per dret propi, el Partit considera necessària per als supremes interessos de fraternitat universal i particularment per raons d'ordre històric i geogràfic la federació de Catalunya amb els altres pobles ibèrics.

Declarar que aquella federació únicament pot ésser amb els pobles ibèrics regits democràticament pactant directament amb ells per mitjà dels seus legítims representants, un cop assolida la llibertat de Catalunya».

I assenyalant seguidament quins són els serveis imprescindibles que ha de tenir Catalunya per al recobriment de la seva personalitat o sigui l'«Estat Català».

Entén, doncs, la Joventut d'E. C. que aquests principis han d'ésser mantinguts totalment i íntegrament puix que l'Estatut no és altra cosa que un punt de partida per a la conquesta de la República Catalana.

I és per això que entenem que dins de l'Esquerra la Joventut ha de maldir en tots els moments per a què el partit accentui els objectius nacionalistes i imposi una disciplina que privi el confusionalisme respecte del nacionalisme. Quan estan vigents uns principis tan concrets, no pot haver-hi cap militant que pugui interpretar-los capciosament per tal de crear un estat de confusionalisme entre les masses del partit.

Mentre estiguin vigents aquests principis nacionalistes, d'afirmació nacional de Catalunya, la Joventut d'E. C. «Estat Català» no veu cap raó per a separar-se del partit, i creu més, que tal com nosaltres acatem la disciplina del partit és obligació imposar-la a tots els militants d'Esquerra que malden per a bandejar l'esperit d'«Estat Català» dels principis del Partit, i que són una fidel interpretació del pensament del cabdill de la llibertat de Catalunya en Francesc Macià.

Ningú pot abrogar-se el pensament de Macià sense ésser fidel a l'«Estat Català» i

al constituir-se l'Esquerra fou tenint en compte aquell pensament enlairat i genial del gran patriota.

La Joventut d'«Estat Català» dintre l'Esquerra vetlla constantment perquè el pensament del nostre fundador no sigui mixtificat, perquè tenim el convenciment absolut que aquest és el pensament del poble de Catalunya, que no vol tórcer el seu camí recte amb interpretacions més o menys oportunistes.

Fidels a la proclamació de la República Catalana el 14 d'abril de 1931, fidels a la proclamació de l'«Estat Català» el 6 d'octubre de 1934, proclamació ratificada d'una manera patent en les darreres eleccions del 16 de febrer, estem plenament convençuts que no hi ha cap raó per a desdir-sedel que d'una manera tan clara ha proclamat el poble de Catalunya i que per altra banda enforteix la nostra teoria, l'actitud presa pel proletariat dels pobles hispànics.

Creiem que fóra un greu error falsejar la interpretació taxativa dels principis fonamentals d'Esquerra Republicana de Catalunya: la Joventut d'E. C. «Estat Català», tractarà d'evitar-ho per tots els mitjans que tingui a la seva mà, mitjans que no li han de mancar donada la posició dels estaments populars de Catalunya. Catalunya deu i ha de regir-se per ella mateixa. Està prou madura per a governar-se. La seva personalitat és prou accentuada per a què no necessiti mainaderes que l'acomboïn. Les seves facultats han estat palesades i transgir és traïr la seva personalitat.

La Joventut d'«Estat Català» proclama el seu nacionalisme integralment d'acord amb els principis que són guio de l'Esquerra. No permetem en aquest sentit un pas enèr, ni una falsa interpretació d'aquests principis que són la concreció del pensament del cabdill d'«Estat Català» Francesc Macià. Maldarem per a què el partit no faci lletra morta dels seus principis per conveniències polítiques. Catalunya ha d'estar per damunt de tots els jocs d'escamoteig de la política.

No som, però, tan egoïstes que no ens preocupin els problemes plantejats en els pobles hispànics. Els hi prestarem la nostra ajuda desinteressada i amb tota noblesa, però això sí, determinada per la voluntat del poble de Catalunya.

Aquesta és, doncs, la posició de la joventut d'«Estat Català» dins l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Tots hauréu llegit aquests dies unes declaracions referent a unes converses tingudes amb elements aliats al Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'abast d'aquestes converses el desconeixem en detall, però, pel que reflecteix la referència més o menys oficial que se'n donà hem de convenir que cal donar a les mateixes tot l'abast que tenen i que coincideix amb l'ambient que es respira en els medis del Partit.

Caldria potser posar al descobert el que s'amaga dins de tot aquest enrenou d'«eix amplament de bases». Les nostres justificades temences són, que l'objectiu determinat és molt altre que una simple entrada d'uns elements fins avui aliats, si ens endinsàvem en la qüestió per deducció trobaríem a ben segur que el que s'intenta no és altra cosa que una substitució o millor dit, compensació per una pèrdua que més endavant pugui esdevenir efectiva per la força de les circumstàncies o per la imposició de certs polítics de fora de casa nostra.

Són simptomàtiques certes declaracions d'alguns prohoms i ho és més encara l'ambient del Partit. Ens estranya, però que sense cap justificació fonamental es parli ja de certes escissions i es donin com a produïdes certes actituds que solament d'una manera democràtica als militants pertoca adoptar.

Potser caldria entendre que totes aquestes negociacions que es porten a cap no poden tenir cap calor oficial tota vegada que s'ha desplaçat la qüestió vers un terreny que lògicament és inadmissible. Seria convenient recordar que fora de l'Assemblea de militants del Partit no deu haver-hi res més ni ningú, amb autorització per una tal actuació.

I sense voler censurar a ningú hem de remarcar que són els que porten tot això aquells que parlen de disciplina i els que titllen a la nostra organització d'estar en pugna amb el Partit d'Esquerra Republicana. Si féssim un coteig d'actuacions veuríem que són els que lleialment compleixen i volen fer complir el principis bàsics del Partit.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» organització tota ella amarada d'un sà i sentit abrandament patriòtic amb un contingut social tan avançat com el de qualsevol par-

tit de classe i que haurà d'ésser definit desprenent-se de la tònica general dels seus militants, cal fer-li justícia no volem parlar de mèrits, però el que si volem és fer constar que representa l'ànima de totes les gestes revolucionàries de casa nostra.

La seva història és curulla tota ella d'actuacions didíctes, la seva veu d'alerta s'ha fet sentir a tothora quan la llibertat de Catalunya ho demanava; «Estat Català» va gestar el 6 d'octubre, amb tota la directriu social que que l'inspirava.

La nostra organització no és un conglomerat en vistes a unes eleccions o un nucli minso per a cotitzar en fer el repartiment d'actes o altres càrrecs representatius; els seus homes amb tot el seu prestigi mantes vegades els han fet servir com a bandera, aquells que avui malden per a presentar-nos com a pertorbadors.

Aquesta ofensiva però ja ve de lluny; és la continuació d'aquella campanya desastinada que es portà contra el nostre únic i indiscutible cabdill Francesc Macià, i el sentiment que representava, són els mateixos que avui l'Esquerra vol acollir en el seu si, són els que despotricaven i, insidiosament, blasfemaven de tot el sentit patriòtic que aquell digne cabdill representava.

Potser aquest sentit revolucionari i de vetlla per al compliment dels postulats del Partit és el que destorba a un nucli esquerrà que tan bon punt cal parlar en un to governamental s'esfereix si se li recorda el contingut del programa que amb anterioritat ells defensaven.

No cal contrariar-nos militants d'«Estat Català» per aquestes actuacions un bon xic tènues; pensem en l'ideal que representem, adreçem el nostre esguard a l'assoliment d'aquella llibertat que sempre havem proclamat, amb l'esperit ben alt fem saber al poble de Catalunya qui som nosaltres, fem-nos dignes de la causa que defensem i sobretot no baixem on volen portar-nos, que la nostra bandera amb l'estel solitari sigui la nostra guia i procurem que algun dia amb la sang dels nostres germans caiguts en la lluita es pugui donar a la nostra ensenya un to vermell de lluita proletària per a poder d'aquesta manera agrupar sota l'ombra de la mateixa tots els obrers de la Catalunya Lliure.

XOC

Nacionalisme de circumstàncies

Potser diríem més bé, nacionalistes de circumstàncies.

El nacionalisme és un sentiment particular de pàtria, abstracte, pur, irreductible en la seva essència, de manifestacions externes més o menys dormides, més o menys exacerbades, més o menys doblegades que són l'expressió de l'estat psicològic momentani d'un poble.

L'acció d'un home, la pressió dels estats, no és suficient a abatre aquell sentiment i els períodes en els quals els pobles esdevenen insensibles a les reaccions nacionals, no són més que illots de catalèpsia, de morbós estacionament, sovint precursors de revifalles de violència.

Els homes que en la vida dels pobles interpreten el nacionalisme, els homes representatius del sentiment nacional, els líders del ressorgiment, del manteniment o de la propulsió de la personalitat dels pobles i els que els segueixen, formen més o menys encertadament, en quantitat i en qualitat, l'exponent de l'ànima nacional llur. Són els nacionalistes.

Quan els nacionalistes aspiren a la màxima interpretació del nacionalisme pot dir-se d'ells que porten llur nom amb justesa, sigui quina es vulgui, la tàctica que emprin per a lliurar a la pàtria del seu ensopiment, del seu esclavatge o d'aquell conformisme que sovint, és pitjor que cap dels dos estats primers.

Els nacionalistes de circumstàncies, són els nacionalistes conformistes; d'ocasió, els nacionalistes que, particularment, frueixen dels avantatges del conformisme.

Són separatistes de la monarquia. Són separatistes de la república. Són separatistes d'una república de dretes. Són separatistes (provincianisme pur) d'una república d'esquerreres.

Les transaccions de cada dia, el renúnciament repetit de conquestes (concessions?) les consules reiterades per a la interpretació de funcions que semblava haver esde-

vingut pròpies, porta de una manera fatal al desdibuixament pejoratiu de la conquesta, concessió o dret que havia estat posat en mans dels nacionalistes, que, en fer-se esclaus de les circumstàncies, acaben per ésser, no representants del nacionalisme pur, integral, evolutiu si voleu, però incessantment evolutiu, permanentment en marxa, sinó interpretadors medietzats del poder coercitiu, únic a la fi, que els permet una actuació circumstancial.

«L'èxit es burgès». Diu encertadament Buehenno. I no és sols burgès en l'aspecte econòmic. És també burgès en l'aspecte polític.

El benestar, el confort, la higiènia, la roba blanca, el bon menjar, generen eufòria.

Un exemple. Els homes del primer bienni de la república espanyola, no tingueren temps en dos anys de treball legislatiu intens, no tingueren ocasió, de millorar el règim de presons i els procediments processals. Llur èxit es tornà burgèsos i, aquella eufòria, els féu oblidar, no precisament els presos i els processats, sinó adhuc la possibilitat que ells, ells mateixos, en època perentòria havien de sofrir les vexacions i les tortures que l'actual règim permet.

Deixadesa. Mala intenció? No. Exit. Burgesia integral.

Els nacionalistes de circumstàncies, tarats de provincianisme, els separatistes de Gil Robles, els colaboracionistes d'Azaña, els que han assolit l'èxit amb el nacionalisme pur, maximalista, si voleu transitoriament transaccionista, han de pensar que en jugar-se el 6 d'octubre el present migra per un esdevenidor possiblement radiant, es feren mereixedors del 16 de Febrer. Si l'èxit del 16 de Febrer els fa tornar políticament burgèsos i sembla que segueixen aquest camí, faran possible un període semblant o pitjor al segon bienni de la república d'on el poble difícilment els en treurà.

FERRAN ROSELL

La hipocresia és un vici de moda i els vicis de moda han passat sempre per virtuts. El paper d'home de bé és el més difícil de representar.

Als nostres temps, l'ofici d'hipòcrita té formidables avantatges i és una posició comoda que sempre servei el respecte de la majoria, puix que encara que arribi a ésser descobert, ningú s'atreveix a publicar-la. D'aquest silenci se'n valen.

Els altres vicis dels homes estan exposats a la crítica i tothom s'atreveix a atacar-los durament i de cara; però la hipocresia és un vici privilegiat que amb la pròpia mà tapa la boca de la gent i frueix amplament d'una sobirana impunitat.

A FORÇA DE TRAPACERIA ES FORMA UNA ESTRETA GERMANDAT ENTRE TOTS ELS DE L'OFICI I SI ALGU IRRITA UN D'ELLS, AVIAT TINDRA ENFRONT A TOTS ELS ALTRES; els que van de bona fe i expressen amb sinceritat els seus sentiments són les primeres víctimes dels farsants, perquè sense voler van a formar confraria amb ells i amb els seus actes recolzen els de la xurma hipòcrita.

Dins la política catalana desgraciadament n'hi ha també de confraria: i cal veure com criden els seus membres quan hom assenyalava alguna immoralitat d'un d'ells.

Hem d'admetre que algú hi és de bona fe?

ELS GRANS MOVIMENTS D'OPINIO

—I els federals on són?

—No han pogut venir perquè no es troba gaire bé.

(D'El be negre)

per CATALUNYA, ingresseu a la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

IMP. RAFOLS: Portaferrissa, 15